

บทนำ

...ความรักคืออะไร...

ความรัก...คือสภาพทางอารมณ์สภาพหนึ่งที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกคนบนโลกตั้งแต่เกิดจนถึงการดับสลาย

ความรัก...เกิดได้หลายรูปแบบหากสิ่งเหล่านั้นสามารถทำให้เราก่อความรู้สึกที่ผูกพันหรือคิดถึงได้

ความรัก...ไม่เคยมีนิยามเป็นของตนเอง ไม่มีประโยคใดจำกัดความหมายมันได้อย่างชัดเจน มันคือบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายว่าว่างเปล่าแต่ในความจริงแล้วไม่ว่างเปล่า

‘ความรักเป็นสิ่งที่เดียวที่เราสามารถรับรู้ได้เหนือมิติของเวลาและจักรวาล บางทีเราเองก็ควรจะเชื่อ ถึงแม้ว่าเราจะยังไม่เข้าใจเลยก็ตาม’^๑

แผนกสตูดิโอ

“คุณหลง ฟิงบุญ เขิญห้องตรวจหมายเลขห้าค่ะ”

ห้องสี่เหลี่ยมขนาดกะทัดรัดสี่เหลี่ยมยาวสะอาดตา เต็มขนาดสามจุดห้าฟุตวางชิดผนัง มุมห้องมีโต๊ะทำงานที่วางคอมพิวเตอร์เครื่องใหญ่ แพทย์สวมชุดกาวน์ส่งยิ้มพร้อมกับคำทักทายอย่างเป็นมิตร

“ผลตรวจออกมาแล้วนะคะ หมอยินดีด้วย คุณหลงตั้งครรภ์ได้แปดสัปดาห์แล้วค่ะ”

แปดสัปดาห์...สองเดือนแล้ว...

“ฝากครรภ์กับหมอเลยไหมคะ”

“ค่ะ”

“ดีเลยคะ ถ้าอย่างนั้นหมอนัดอีกที่เดือนหน้า ในการตรวจครั้งถัดไปหมออยากให้คุณหลงพาสามีมาด้วยนะคะ”

‘สามี’ หมายถึงพ่อของเด็กในท้องใช่หรือเปล่า?

หลงเดินออกจากห้องตรวจมานั่งอยู่บนเก้าอี้แผนกการเงิน มองรอบตัวก็เห็นคนท้องเดินกันขวักไขว่ บางคนท้องใหญ่ บางคนท้องก็ไม่ได้ใหญ่มาก แต่ละคนก็มีญาติหรือไมก็อาจจะเป็นสามี (?) คอยเดินประกบข้างตลอด

“มาฝากครรภ์เหอะคะ”

ผู้หญิงหน้าตาสะสวยที่นั่งอยู่ด้านข้างหันมาถาม หลงพยักหน้ารับแทนคำตอบ หลบตาลงมองหน้าท้องกลมที่ได้ชุดคลุมท้องที่มีเข็มกลัดรูป

๑ คำพูดของ อมิเลีย แบนด์ จากภาพยนตร์เรื่อง *Interstellar ทะยานดาวสู่โลก*

ตุ๊กตากลัดไวนั้นเนื้อผ้าของหญิงสาวคนที่เอ่ยถาม

“ก็เดือนแล้วค่ะ” อีกฝ่ายยังคงกล่าวถามอย่างเป็นมิตร

“สองเดือน”

“เจ้าตัวเล็กยังเป็นเมล็ดถั่วเขียวอยู่เลยนี่นา”

อะไรคือเมล็ดถั่วเขียว ในท้องหล่งมีเมล็ดถั่วเขียวเหรอ แต่วันนี้
หล่งไม่ได้กินถั่วเขียวนะ

“ของเราห้าเดือนแล้วค่ะ เจ้าตัวเล็กเตะท้องบ่อยมาก คลอดออกมา
ท้องคือแน่นเลย”

หล่งยิ้มตามรอยยิ้มของผู้หญิงคนนั้น ก็มมองดูหน้าท้องกลมๆ
อีกครั้งสลับกับมองท้องของตน

ต่อไปหล่งจะต้องท้องโตแบบหล่อนแน่ๆ...ปวดหลังนำดู

“คุณหล่ง ฟิงบุญ เขิญที่ช่องจ่ายเงินค่ะ”

หล่งลุกขึ้นพร้อมหันมากล่าวอำลาเพื่อนแปลกหน้า ก่อนจะเดินไปยืน
หน้าเคาน์เตอร์จ่ายยา เจ้าหน้าที่แจ้งรายการชำระเงินต่างๆ อย่างละเอียด
พร้อมกับยอดรวมทั้งหมดที่ทำเอาเงินเดือนทั้งเดือนของหล่งแทบไม่เหลือ

“นัดอีกที่เป็นวันที่ ๗ มีนนะค่ะ ส่วนอันนี้เป็นคู่มือสำหรับคุณแม่
มือใหม่ค่ะ”

หล่งรับถุงใส่ยาจากเภสัชกร มียาไม่มากนัก ส่วนใหญ่เป็นวิตามิน
บำรุงต่างๆ ซึ่งก็ไม่ใช้เรื่องยากสำหรับคนป่วยบ่อยๆ อย่างหล่ง

“คุณหล่งคะ ไม่ทราบว่าพ่อของเจ้าตัวเล็กชื่ออะไรค่ะ”

“ไม่มีค่ะ”

๑

หลงมาเกิด

*We used to look up at the sky and wonder...at our place in the stars.
Now we just look down and worry about our place in the dirt.
- Interstellar -*

“นั่นไอ้เด็กหลงนี่ ทำไมมากินข้าวคนเดียววะ”

“แปลกตรงไหน มันมีเพื่อนมากินด้วยสิแปลก”

“เออวะ”

ท่ามกลางร้านอาหารที่เต็มไปด้วยเหล่านักชู้เงินเดือน มีเพียงโต๊ะ
ด้านในสุดของร้านที่มีคนนั่งกินข้าวเพียงคนเดียว...ไม่มีเพื่อน ไม่มีพี่ ไม่มี
น้อง โดดเดี่ยวเดี่ยวตาย

“ทำงานมาสามปีแล้วมันยังหาเพื่อนไม่ได้อีกหรือวะ”

“ใครจะไปอยากคุยกับมัน ซื่อบื้อขนาดนั้น”

คำนิพนธ์สารพัดไหลเข้าหูซ้ายและทะลุออกหูขวา ดวงตาเรียวเล็ก
จับจ้องเพียงจานข้าวตรงหน้า ยกช้อนตักอาหารเข้าปาก ทำตัวให้ชาชินกับ
คำพูดที่ผู้อื่นพูดถึงตัวเอง

หลง หรือชื่อจริงก็คือ...หลงนั้นแหละ อายุยี่สิบเจ็ดปีแล้ว ทำงานเป็นอินทีเรียตีไซเนอร์ในแผนกออกแบบบ้านและคอนโดมิเนียม

ชีวิตประจำวันของหลงไม่มีอะไรนอกจากเข้าตื่นมาทำงาน ตอนเที่ยงกินข้าว เย็นกลับบ้าน ก่อนจะนอนดูหนัง ตกตึกก็นอน แล้วทุกอย่างก็วนลูปลกลับไปยังตอนเช้าของวันใหม่

ไม่มีแก่นสาร ไร้ซึ่งเป้าหมายในชีวิต อยู่บนโลกใบนี้ด้วยคำถามที่ว่า ‘มนุษย์เราเกิดมาทำไม’ เพียงเพื่อแก่ เจ็บ และตายแค่นั้นหรือ หลงยังหาคำตอบไม่ได้

แต่มีใครคนหนึ่งเคยบอกไว้ว่า... ‘อย่าไปหาคำตอบเลยว่าเราเกิดมาทำไม ในเมื่อได้เกิดแล้วก็ใช้ชีวิตให้เต็มที่ เมื่อหมดลมหายใจจะได้ไม่เสียดาย’ และหลงก็ใช้ชีวิตแบบนั้นมาตลอด ทำทุกอย่างจนกว่าจะหมดลมหายใจ

“หลง โครงการศุภกวีรีใกล้เสร็จยัง”

“เหลืออีกสองห้อง”

“เร่งหน่อย พู่วุ่นี่เซลล์ต้องเอาไปฟรีเซนต์แล้ว”

พี่ปราบซึ่งเป็นหัวหน้าทีมเดินผ่านไปแล้ว หลงหันมาสนใจหน้าจอคอมพิวเตอร์ของตัวเองต่อ จับเมาส์ลากเส้นเรขาคณิตเพื่อสร้างเป็นห้องพักสุดหรูของโครงการดังกล่าว ไม่ได้ใส่ใจว่ารอบข้างจะวุ่นวายแค่ไหน เพราะงานในส่วนของตัวเองมีเพียงเท่านี้

“หลงจ๊ะ ช่วยอะไรพี่หน้อยได้หรือเปล่า”

พี่มิลค์สาวสวยประจำแผนกที่นั่งอยู่โต๊ะข้างกันหันมาคุยกับเธอ หญิงสาวอายุมากกว่าหลงแค่สองปี แต่ว่าทำงานที่ออฟฟิศนี้มานานแล้ว สวย

น่ารัก ใครๆ ก็รักก็เอ็นดู

ไม่เหมือนหลงหрокที่ไม่มีใครสนใจ เรียกได้ว่าเป็นอากาศธาตุประจำแผนกก็ว่าได้

“ทำโครงการเอสดีพีให้พี่หน่อยสิ”

หลงเลื่อนสายตามองดูปฏิทินตั้งโต๊ะ บนช่องวันที่ในแต่ละช่องอัดแน่นด้วยตัวอักษรมากมาย ทั้งหมดล้วนเป็นชื่อโครงการบ้านที่ต้องทำให้เสร็จภายในวันที่กำหนดเหล่านั้น แล้วพຽงนี้เธอก็มีนัดส่งแบบโครงการห้องพัสดุหรืออีกด้วย

“ไม่ได้หрокพีมีลค์ งานหลงยังไม่เสร็จเลย”

“พี่จะส่งพຽงนี้แล้ว ไม่ทันจริงๆ หลงช่วยหน่อยนะ”

“ของหลงก็ส่งพຽงนี้เหมือนกัน”

“หลง ขอร้องละ”

“ไม่ได้จริงๆ”

หลงปฏิเสธเสียงแข็ง อย่างไรก็ตามก็ยังยืนยันว่าจะไม่ช่วยทำงานของรุ่นพี่ให้เด็ดขาด เพราะงานของเธอก็รัดตัวมากพอแล้ว ยังไม่รู้เลยว่าพี่จะเสร็จทันวันที่กำหนดไว้หรือเปล่า

“เฮ้อ ไม่ได้ก็ไม่ได้”

พีมีลค์ถอนหายใจแล้วก็ลุกออกจากโต๊ะไป หลงแอบเห็นว่าพีมีลค์เดินเข้าไปในห้องทำงานของพี่ปราบ ไม่ต้องเดาก็รู้ว่ารุ่นพี่คนสวยเข้าไปพูดอะไรกับหัวหน้าทีม

กริ่ง...

‘หลง เข้ามาคุยกับพี่หน่อย’

ปลายสายวางหูไปแล้ว เสียงของพี่ปราบฟังดูไม่พอใจหลงอย่างมาก
ซึ่งเธอเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าไปทำอะไรให้หัวหน้าทีมไม่พอใจอีก

“ทำไมไม่ช่วยมิลค์ทำงาน”

โดนฟ้องอีกแล้ว แค่นี้เป็นหลงก็ผิดแล้ว

“งานหลงเยอะ”

“คนอื่นก็งานเยอะเหมือนกัน ช่วยเพื่อนแค่นี้ไม่ได้เลยเธอ”

“...”

“อย่ามาเห็นแก่ตัวในทีมพี่นะ พ่อแม่ไม่เคยสั่งเคยสอนเธอว่าการอยู่
ร่วมกับคนอื่นต้องทำยังไง”

เสียงไม่ได้เพราะไม่มีใครสอนจริงๆ ก็หลงไม่มีพ่อแม่นี้

“เอ่อ...พี่ปราบคะ ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ”

“พี่ใจเย็นที่สุดแล้วมิลค์ แต่ไอ้หลงมันทำให้พี่ปวดหัวมาหลายรอบ
แล้ว ถ้าไม่คิดว่ามันทำงานดีนะ พี่ไล่ออกไปนานแล้ว”

ขอบคุณตัวเองที่เก่งได้ขนาดนี้ ไม่งั้นหลงคงได้ไปนอนกลางถนน
อดข้าวอดน้ำแน่ๆ

“โครงการศุภวีร์นะทำวันนี้ให้เสร็จ แล้วพรุ่งนี้ก็ช่วยมิลค์ทำซะ”

“ศุภวีร์เหลืออีกสองห้องเลยนะ”

“ก็ทำให้เสร็จสิวะ!”

หลงเหลืออบตามองนาฬิกาติดผนังห้อง เข็มสั้นชี้ไปที่เลขสี่และเข็มนยาวชี้ไปที่เลขสิบ ตอนนี้เป็นเวลาสี่โมงห้าสิบแล้ว เหลืออีกแค่สิบนาทีกี่จะได้เลิกงาน แต่หลงยังออกจากออฟฟิศไม่ได้เพราะต้องทำงานโครงการคู่มือวีรนี้ให้เสร็จก่อน

“ไอ้เด็กหลงมันกลับตึกอีกแล้ววะ”

“โดนเข้าห้องเย็นก็รอบก็กลับตึกแบบนี้ตลอด”

เสียงของเพื่อนร่วมแผนกนินทาอยู่ด้านหลัง พุดกันราวกับว่าหลงไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้ แต่เธอก็ชินแล้วละ

หลงจับจ้องอยู่กับการเขียนแบบในโปรแกรมอัตโนมัติ แคด สวมหูฟังฟังสารคดีที่ตัวเองชอบ ไม่ได้สนใจว่าใครจะไปจะมา จนกระทั่งหึ่งออฟฟิศเหลือหลอดไฟดวงเดียวที่เปิดสว่าง และมันก็คือหลอดไฟตรงโต๊ะทำงานของหลง

“เสร็จสักที”

เธอปิดคอมพิวเตอร์เก็บข้าวของลงกระเป๋า ปิดไฟดวงสุดท้ายก่อนจะลงลิฟต์ไปยังชั้นล่างสุดของออฟฟิศ หลงเดินมาหนึ่งที่ป้ายรถเมล์อันเงียบเหงา มองดูถนนที่ว่างเปล่าที่มีเพียงแค่แสงไฟสีส้ม นานๆ ทีจะมีรถยนต์วิ่งผ่านหน้าป้ายสักคันหนึ่ง ไม่ต้องถามถึงรถโดยสารประจำทางเพราะมันคงอีกนานกว่าจะผ่านมา

ฟืด...

รถโดยสารประจำทางจอดเทียบหน้า ขาเล็กก้าวยาวๆ ขึ้นไปบนยานพาหนะ เดินเลือกที่นั่งด้านในสุดติดริมหน้าต่าง มองดูท้องถนนที่โล่งกว้าง

ในความมืดของกลางคืน

เลิกงานกลับบ้านเวลานี้ก็ดีเหมือนกัน คนไม่แน่นรถดี

เวลา ๒๑.๐๐ น.

ในห้องสี่เหลี่ยมกว้างไม่กี่ตารางเมตรรอบอวลไปด้วยกลิ่นของบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป ร่างบางนั่งคุกคู้อยู่ปลายเตียงตักเส้นบะหมี่เข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย ดวงตาเรียวเล็กเพราะมีหนังตาชั้นเดียวจ้องมองโทรทัศน์จอแบนกำลังฉายภาพยนตร์สุดโปรด

“เราเคยแหงนหน้ามองฟ้า แล้วสงสัยว่าเราอยู่ที่ไหนในหมู่ดาว เดี่ยวนี้เรามองลงมา แล้วสงสัยว่าเราอยู่ตรงไหนในกองดิน”

ประโยคที่ตัวละคร ‘คูเปอร์’ จากภาพยนตร์เรื่อง *Interstellar* พุดกับพ่อตาของเขาที่บ้านในไร่ข้าวโพด เป็นประโยคที่หลงชอบมันมากที่สุด เธอวนดูหนังเรื่องนี้เป็นร้อยเป็นพันรอบ จำได้ทุกฉาก ท่องได้ทุกบท

และหนังเรื่องนี้ก็ได้สร้างแรงบันดาลใจให้แก่หลง ครั้งหนึ่งหลงเคยอยากจะเป็นนักบินอวกาศ อยากท่องออกไปนอกโลก อยากรู้ว่าจักรวาลมันกว้างใหญ่เพียงใด อยากหาความหมายของการมีอยู่ของมวลมนุษยชาติ

แต่ทุกอย่างก็เป็นเพียงแค่ความฝัน หลงไม่มีปัญญาส่งตัวเองเรียนได้ขนาดนั้น แค่เรียนจบปริญญาตรี เข้าทำงานในบริษัทใหญ่ได้แบบทุกวันนี้ ก็ดีเท่าไรแล้ว

เรื่องของความฝันก็ปล่อยให้มันเป็นเพียงแค่ความฝัน อย่างน้อยๆ ในชีวิตอันเดียวดายของหลงจะได้มีอะไรเป็นจุดหมายบ้าง

หลงเกิดและเติบโตในย่านสลัม มีแม่เป็นหญิงขายบริการ ส่วนพ่อก็ คงจะเป็นลูกค้าสักคนของแม่ นั่นแหละ ชื่อของเธอเป็นแม่ที่ตั้งใจ ความหมาย ของมันก็ไม่มีอะไรมากนอกจากแปลว่า 'หลงมาเกิด'

ชีวิตวัยเด็กของหลงไม่ได้สวยงามเหมือนคนอื่น มีแม่ที่ไม่ค่อยสนใจ ไปดีเพราะไม่ได้อยากเลี้ยงตั้งแต่แรก แต่เพราะกลัวบาปกรรมจากการ ทำแท้งเลยไม่กล้าเอาหลงออก

จนอายุได้เก้าขวบแม่ก็เอาหลงไปฝากไว้ที่สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า บอกให้หลงอยู่ที่นั่นไปก่อน แล้วเดี๋ยวแม่จะมารับ แต่หลังจากนั้นหลงก็ ไม่เคยเห็นหน้าแม่อีกเลย

หลงรู้ว่าตัวเองเป็นคนฉลาดและเรียนเก่ง แม่ครูที่เป็นคนดูแลสถาน สงเคราะห์ชอบพาหลงไปสอบประกวดนู่นนี่จนได้เงินมาจุนเจือในองค์กร หลงไม่มีเพื่อนสนิท ไม่มีใครที่หลงคุยเล่นด้วยได้ เพราะหลงต้องอ่าน หนังสือสอบตลอดเวลา

จนกระทั่งอายุได้สิบแปดหลงก็สอบติดคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดัง นั่นจึงเป็นครั้งแรกที่หลงได้ออกมาเผชิญ โลกภายนอก

หลงใช้ชีวิตอยู่คนเดียวจนซาซึน ใครหลายคนหาว่าหลงตายด้านและ ไร้ความรู้สึก เพียงแค่หลงไม่เข้าใจคำว่าครอบครัวหรือความรักอย่างที่ มนุษย์คนหนึ่งควรรู้จักก็แค่นั้นเอง

นอกจากการเรียนหนังสือที่ช่วยสอนอะไรหลายๆ อย่างให้แก่หลง ก็ มีภาพยนตร์นี่แหละที่สอนเรื่องการใช้ชีวิตและความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้สึก

ให้แก่หลง

'มนุษย์เกิดบนโลก แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องตายบนโลก'
แต่หลงเกิดบนโลก...ก็คงตายบนโลกนี้แหละ

๒

ไม่ชอบคนดองจาน

Moon is alone too, but still shine.

กรี้ง...

นาฬิกาปลุกร้องดังเป็นสัญญาณให้ตื่นนอน หลงกระเถิบตัวลงจากเตียงนอนด้วยสภาพงัวเงียสุดๆ อ้าปากหาวกว้างเพื่อไล่มวลความง่วงออกไป ก่อนจะเริ่มหยิบอุปกรณ์อาบน้ำเดินเข้าห้องน้ำ

เสียงน้ำดังซู่ซ่าอยู่สักพักก็เงียบหายไป กระจกตั้งพื้นบานใหญ่สะท้อนภาพของผู้หญิงที่สูงเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบห้าเซนติเมตร ผมสีดำลึบชอยสั้น ระตันคอ ใบหน้าจืดชืดขาวซีดไม่ได้ถูกตกแต่งด้วยเครื่องสำอางใดๆ

วันนี้อากาศค่อนข้างหนาวหลงเลยเลือกสวมเสื้อไหมพรมสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงยีนส์ซีด หยิบกระเป๋าสะพายข้างใบโตแล้วก็เดินออกจากห้องไป

การจราจรบนท้องถนนแน่นขนัดทำให้หลงมาถึงออฟฟิศสายกว่า

ปกติ แต่ก็ยังพอมีเวลาเหลือให้ซื้ออาหารมือเช้าที่ร้านสะดวกซื้อหน้าตึกได้
นมสดคาราเมลและแซนด์วิชแฮมชีสเป็นอาหารมือเช้าในทุกวันของหลง

“น้องเฟยคนสวยมาทำอะไรที่ฝ่ายแบบจ๊ะ”

“เฟยมาหาหลงค่ะพี่จ๋า”

หลงยกหน้าขึ้นฉับพลันหลังได้ยินชื่อตัวเองดังเข้าหู มองเห็นชายหนุ่ม
ร่างสูงโปร่งที่เดินเข้ามาหา พร้อมกับวางแผ่นกระดาษปีกหนาลงบนโต๊ะ
ของเธอ

หลงรู้จักผู้ชายคนนี้ได้ เขาชื่อ ‘อ๊อฟเฟย’ หรือชื่อจริงคือ ตุลธร แซ่เฮ้ง
เข้ามาทำงานพร้อมกัน และแถมอายุเท่ากันอีก อ๊อฟเฟยเป็นผู้ชายที่จัดได้ว่า
รูปร่างหน้าตาดี หล่อคม มีกล้ามเนื้อ ตัวสูงชะลูด เหมาะจะไปเป็นนายแบบ
มากกว่าเซลล์ขายโครงการบ้านจัดสรร

แต่เขาไม่ใช่ชายแท้แมนๆ คุยกันเหมือนรูปลักษณ์ เขานิยามตัวเอง
ว่าตนคือเกย์สองโพธิ์ชัน ซึ่งหลงก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอกนะว่าไอ้คำว่าสอง
โพธิ์ชันนี่มันหมายความว่าอย่างไร

หลงเคยคุยกับอ๊อฟเฟยช่วงแรกที่เข้ามาทำงานเพราะในบริษัทนี้หายาก
มากที่จะมีคนอายุเท่ากัน แต่ว่าพอต้องได้ร่วมงานกัน ความสัมพันธ์ของเธอ
กับเขาก็แย่ลง

หลงไม่ชอบที่เขาต้องงานแล้วมาเร่งเอาวันสุดท้าย ส่วนอ๊อฟเฟยก็ไม่ชอบ
ที่หลงไม่ยอมทำงานดาวน์ให้ ต้องทำตามคิวตลอด

และครั้งนี้ก็เช่นกัน...

“ไม่ได้เฟย วันจันทร์เราต้องส่งงานอิมพีเรียลไฮน์”

“แกให้ก่อนไม่ได้เหรอ นิดเดียวเอง”

“เราแกให้ได้ แต่ต้องเป็นวันพุธ เพยเข้าใจไหม”

“คุณหลงขา วันพุธมันไม่ทันค่ะคุณหลง เพยจะโดนกินหัวเอานะคะ”

หลงถอนหายใจ หยิบแบบบ้านโครงการวิเชียรชัยขึ้นมาดู เป็นโครงการบ้านจัดสรรที่กำลังจะสร้างในอีกสามเดือนข้างหน้า โครงการนี้หลงเขียนแบบภายในบ้านไปให้ครบหมดแล้ว แต่ว่าลูกค้าอยากให้มีตู้บิวต์อินเข้าไป

มันไม่ใช่ปัญหาใหญ่อะไรหรอกถ้าคนที่รับผิดชอบโครงการนี้เอางานมาให้ตรงเวลา ดูกี่รู้ว่าอีเพยต้องงานจนเป็นนิสัย เอกสารอนุมัติการแก้ไขแบบที่ลูกค้าเซ็นมันเขียนวันที่เดิन्छัดตั้งแต่สัปดาห์ก่อนนั่น แต่กลับเอามาให้เธอทำตอนนี้ ซึ่งมันอีกแค่สี่วันก็จะส่งแบบให้ลูกค้าแล้ว และสี่วันนี้มันรวมเสาร์อาทิตย์เข้าไปด้วย

“ลูกค้าอนุมัติตั้งแต่พุธที่แล้ว ทำไมเพยเพิ่งเอามาให้เราล่ะ”

“งานฉันเยอะ มันก็มีลืมนๆ กันบ้าง”

“งานเพยยังเยอะเลย งานเราก็เยอะเหมือนกัน”

“ยัยหลง! เดี่ยวนี้ยกย้อนเก่งนะ”

“เพยก็ต้องงานเก่งเหมือนกัน”

เย็นไว้เพย เย็นไว้...ห้องไว้ว่าเพื่องาน

“หลง เราไม่ทะเลาะกันสักวันเนอะ งานนี้ฉันรีบจริงๆ ถ้าแกทำให้ด่วนนะ ฉันจะเลี้ยงข้าวแกสามวันเลย!”

“อย่าเลย เราไม่ชอบรับสินบนจากใคร”

มึงอย่ามาเป็นคนดีตอนนี้นะ อีหลง! เย็นไว้เพย เย็นไว้... ยุบหนอ
พองหนอ ไม้อีกรทหนอ

“แกจะไม่ทำให้ฉันจริงๆ ใช่มั้ย?”

“ทำให้ แต่ไม่ใช่จันทร์นี่”

“ได้หลง ได้ ออยากลองดีกับฉันนักใช่ไหม”

“เราไม่ได้อยากลองดี”

ตีหน้าชื่อแต่โคตรกวตืน มือสั้นอยากจะตบให้หน้าหันลักจาด แต่
ทำไม่ได้เพราะงานมันค้ำคอ อีเพยคนนี่ต้องหาทางสั่งสอนยัยหน้าเต้าหู้นี้ให้
ได้สักวัน คอยดู!

“เออ! รอก็ได้วะ!”

หลงล่าหน้า หันกลับมาสนใจงานตัวเองต่อ ปล่อยให้คนอารมณ์เสีย
เดินกระพืดกระพืดจากไป

“กูอยากกรี๊ด!”

“อีเจ้ เมา!”

อีเพยชอบหายใจหนัก คิ้วขมวดเข้าหากันแน่น ทำหน้าที่ซึ่งขึงดูน่าหวาด
กลัว เวลาเขาโกรธใครๆ ก็ไม่กล้าเข้าใกล้ เพราะความตัวใหญ่ของเขา คน
อื่นกลัวจะโดนจับพุ่ม ยกเว้นก็แต่รุ่นน้องที่ชื่อ ‘นิ่ม’ เท่านั้นที่รู้จักนิสัยสันดาน
กันดี

“กูจะเอาเลือดหัวอีหลงออก!”

“หยุดบ้าแล้วนั่งลงเดี๋ยวนี้เลยเจ้”

“มึงเข้าข้างมันหรือ!”

“ไม่ได้เข้าข้าง แต่ถ้าเจ้ไปตบพี่หลง ใครจะทำงานให้เจ้ คิดสิ คิด!”

เออวะ...ทำไมกุคิดไม่ได้วะ

นึ้มเหลือบมองรุ่นพี่ที่ดูจะสงบสติอารมณ์ลงได้แล้ว เมื่อก็อย่างกับข้างตมมัน คนในแผนกพากันหัวหดหมด ใครจะไปรู้ว่าเจ้เฟยร่างใหญ่แต่ใจมุ้งมุ้ง

“สรุปยังงี้ เขาทำให้วันพุธหรือ”

“เออ กูนี่นะแทบจะกราบตีนมันอยู่แล้วยังไม่เห็นใจกันเลย”

“งั้นก็ช่วยไม่ได้แล้วละ เจ้ใช้มารยาตร์อ่อนแ่ก่ียนของเจ้คุยกับลูกค้าเอาเองก็แล้วกัน”

“กูอยากจจะร้องไห้ ถ้าไม่ใช่ว่าลูกค้าจิตใจฝีมื่ออีหลงนะ กูไม่มีทางส่งโทรเจกต์นี้ให้มันหรือก”

หงุดหงิด หงุดหงิดที่สุด! ยิ่งนึกถึงหน้าจืดๆ เหมือนเต้าหูของยัยนั้น ก็ยิ่งหงุดหงิด ทำไมคนอย่างอีเฟยต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วยวะเนี่ย

“ทีหลังก็อย่าดองงานไว้อีกละ นึ้มจัดตารางงานให้แล้ว ยังพลาดได้อีก”

นึ้มทำงานอยู่ฝ่ายซัพพอร์ต คอยซัพพอร์ตฝ่ายขายในด้านเอกสารและการประสานงาน อย่างเช่นถ้ามีโทรเจกต์ใหม่มา นึ้มก็จะคอยจัดการว่าต้องใช้เอกสารอะไรบ้าง ติดต่อกับฝ่ายไหนบ้าง และลงตารางนัดหมายต่างๆ ให้พนักงานขายที่ดูแล เพราะฝ่ายขายต้องคอยออกไปหาลูกค้าอยู่บ่อยๆ ทำให้ไม่มีเวลามาจัดการเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในออฟฟิศมากนัก

“กูไม่ได้ดองงาน งานกูเยอะจนลืมหืมต่างหาก”

“ไม่อะ เจ็ดดองงานอย่างที่พี่หลงบอกนั่นแหละ”

“อีนี่ม!”